

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. április 5.
(virágvasárnap)

Földvári Tibor

ÁLDOTT A KIRÁLY, AKI JÖN AZ ÚR NEVÉBEN

Köszöntés igéje: Zsoltár 68,20

Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!

Énekek: 135,1-3.12; 89,1.7; 398

Alapige: Lukács 19,29-40

És lőn, mikor közelgetett Béthfágéhoz és Bethániához, a hegyhez, mely Olajfák hegyének hívatik, elkülde kettőt az ő tanítványai közül, mondván: Menjete el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. És elmenvén a küldöttek, úgy találák, amint nékik mondotta. És mikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért oldjátok el a vemhet? Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. Elvivék azért azt Jézushoz: és az ő felsőruháikat a vemhére vetvén, Jézust reá helyezteték. És mikor ő ment, az ő felsőruháikat az útra teríték. Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fennszóval mindazokért a csodákért, amelyeket láttak; Mondván: Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban! És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! És ő felevén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, imádunk téged a gyülekezet közösségében. Számunkra az Úr napja, minden úrnapja boldog ünnep, hiszen az Úr Jézus feltáma-

ÁLDOTT A KIRÁLY, AKI JÖN AZ ÚR NEVÉBEN

dására emlékeztet minden vasárnap. Virágvasárnap pedig az ő dicsőséges királyi méltóságára gondolhatunk, emlékezhetünk.

Köszönjük, hogy nekünk élő Urunk van, és mégis hódolunk előtted, hogy minden úrnapján a gyülekezet közösségében Jézus halálára is emlékezhetünk. És most a nagyhétre készülve, a nagyhéten különösen is közel akarod hozni számunkra az Úr Jézus halálának és feltámadásának győzelmi evangéliumát. Áldunk téged, hogy élő Urunk van, aki ma is uralkodik.

Urunk, ebben a koronavírusos, nehéz helyzetben még hívó emberekként is olyan könnyen elcsüggedünk, elkeseredünk, olyan reménytelennek látjuk, hogy mikor lesz vége. Látjuk a gyermekeinken is, hogy sok mindennek tudnak örülni, de egy csomó mindenben olyan keserűek ők is talán. Vannak, akik elveszítették a munkájukat, másoknak meg rengeteg van. A hétköznapokban annyi mindenért lehetne keseregnünk, de áldunk téged, hogy ha rád tekintünk, még a mi keserű szívünk is felüdül, megnyugszik, tebenned megvigasztalódik is, ha kell.

De Urunk, tudod, hogy éppen ezért is ma is szükségünk van a te személyes üzenetedre. Arra kérünk, hogy hadd érthessük meg ma is a te szavadat és amit megértünk, segíts elfogadnunk, hinnünk, aszerint élnünk és a téged nem ismerők között is így jelen lenni. Noha most nem nagyon találkozhatunk másokkal, de akikkel mégis találkozásunk lehet ezekben a napokban is, ha beszélgetünk, ha látják az életünket, a krisztusi életet, a krisztusi beszédet hadd hallják, láthassák rajtunk.

Az Úr Jézusért hallgasd meg imádságunkat és Lelked által így szólj hozzánk személyesen, az ő nevében, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

A Magyar Televízió sportadója, az M4 a múltkori Európa-bajnokság meccseit közvetítette ezekben a napokban, így a magyarokéit is, az Eb-sikereket. Emlékeztetett arra, hogy milyen öröm volt látni a szurkolókat ott a francia városokban felvonulni az arénákba. Aztán mennyire hálásak vagyunk most is – remélem ti is –, hogy a meccsek után milyen sokan felvonulhattak – én sajnos nem bírtam –, itt Budapesten meg nagyvárosokban, falvakban is a nagy öröm miatt. Még a belgák ellen elveszített meccs után is mégiscsak a győzelem sikere, öröme volt bennünk. Nagy felvonulás, hatalmas öröm, óriási tömeg. Mit is énekeltek leginkább? Ma is ez az ének sok helyen hallatszik meccsek előtt is: *Az éjjel soha nem érhet véget* – hangzott az ének is. És soha nem felejttem el, hogy micsoda öröm volt a Hősök tereén lenni. Ott sem lehettem sajnos, mert gyülekezeti szolgálatom volt akkor itt, de Tv-én keresztül láthattam, hogy ott is hatalmas öröm, ének, mert győzelem volt a veszteség ellenére is, rengetegen voltunk együtt és valami nagy dolog történt.

Milyen jó visszaneézni ezeket a meccseket. Milyen jó arra gondolni, hogy de nagy felüdülés volt akkor a népünknek is, sokan együtt. De azért a hétköznapok manapság mégsem könnyűek. Felüdülés a hétköznapokban egy-egy ilyen emlék, de azért a gyerekeknek tanulni kell és ha többen tanulnak egy kis szobában manapság, akkor sokféle hang hallatszik a laptopok előtt vagy a mobiltelefonoknál. A pedagógusoknak dolgozni kell, a hívó pedagógusoknak is. Van, aki elveszítette a munkáját és otthon van egyedül talán. Van, akinek azért nehéz, mert a család-

dal ritkán szoktunk ilyen sokat együtt lenni és nem is olyan könnyű együtt megélni a hétköznapiakat, főleg, hogyha olyan keserű az ember szíve.

És talán hívó emberekként és hívó családokként is ti is úgy érzitek, hogy lenne miért könyörögni az Úrhoz, szabadításért, megoldásért, reménységért, hogy minél hamarabb valami sikerüljön a koronavírussal kapcsolatban is. Tudunk örülni is, de a hétköznapiak nem olyan egyszerűek. És legtöbbször talán az imádságaitok is meg a gyermekeink imádsága kérés, könyörgés szabadításért.

Majdnem 2016 évvel ezelőtt ugyanolyan felvonulás volt, mint ami például itt nálunk a magyar meccsek után is Budapesten. Olyan felvonulás, ami a mindennapjainkat meghatározza, meghatározó ünneppé lett. Ma is ünnepeljük virágvasárnap üdvtörténeti eseményét. Nem felvonult Jézus, hanem bevonult Jeruzsálembe és a történetben hallottuk, hogy hogyan. Az Eb-meccsek is emlékezetesek, de azért nem tudják meghatározni úgy a hétköznapiakat is, akár az életünket, ahogyan ez az üdvtörténeti esemény meghatározhatja.

Ami akkor történt, akiről szól ez az esemény, annak hatása van ma is. A koronavírus miatt nem vonulhatnánk föl, hogy megünnepeljük az utcán is az Úr Jézus virágvasárnapi történetének minden örömét. Még a gyülekezetben sem lehetünk itt, mert nem lehetünk együtt, otthon online kell néznünk, hallgatnunk. De ez nem változtat ezen a tényen, hogy ugyanazt átélhetjük mi is, ma is, mint amit az akkori sokaság.

A történetben Lukácsnál így olvastuk, hogy a tanítványok serege. Hallottuk, voltak ott ellenségek is, farizeusok, akik Bethánia felől mentek. Sokan voltak, akik pedig Jeruzsálemből jöttek ki Jézus elé a páska ünnepre már odaért tömegből, mikor meghallották Jeruzsálemben, hogy jön az a híres Messiás, jön a Király – ez majd fontos lesz –, akkor jöttek elé. De Lukács a tanítványokat emeli ki. Az egész sereg boldogan örvendezik.

Nagyon érdekes viszont, hogy mi is az, ami miatt igazán örülnek. És itt szintén a lukácsi leírás a hangsúlyos. Az énekükből kihallatszik: „Áldott a Király, ki jő az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!” Valóban érdekes, hogy a tanítványok nem a maguk személye miatt énekelnek és örülnek. Nem azt mondják, hogy: mi áldottak vagyunk. Hanem az hangzik, ugyanis a 118. Zsoltárból idéznek, ebből a messiási zsoltárból szól ez az ének: „Áldott a Király, aki jön!” „Áldott, aki jön, a Király az Úrnak nevében” – így van az ősi nyelven itt az evangéliumban.

A tanítványok öröme az igazi oka tehát most nem az ő személyük miatt van – persze abban is lesz majd, az üzenetben látjuk –, hanem az Úr személyében. Ő az áldott.

Az áldással kapcsolatban is: hogy is szoktunk köszönni egymásnak, mi reformátusok? Nem tudom, hogy az egyházi gimnáziumokban, amikor a neten keresztül kapcsolatba kerülnek a fiatalok a tanárral, akkor 'Áldás, békesség!'-et mondtok-e. Vagy a tanár, az igazgató úr úgy mondja, hogy: – Áldás békesség! Vagy: – Szervuszatok, örülök, hogy itt vagytok. Az 'Áldás, békesség!' mit jelent nekünk? Most nincs lehetőség válaszolni, de mindenki otthon, akár majd a családban is megbeszélheti.

Még annál is nagyobb öröm van, hogy minket áld az Isten? Áldott az Isten? Ezt vizsgáljuk ma, hogy virágvasárnap öröme miért is van az Úrban. És mit is je-

ÁLDOTT A KIRÁLY, AKI JÖN AZ ÚR NEVÉBEN

lent ez a mi számunkra is, hogy ő az áldott. Ezt a kifejezést szeretnénk különösen is tisztázni a mai istentiszteleten a magunk számára.

És az is fontos, hogy annyira az Úr iránti örömmel vannak tele, hogy nem is a földről beszélnek: „Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!” A mennyről szólnak, hogy valami a mennyben történik. De hadd mondjam az üzenet miatt, hogy éppen ebben lesz a földön élő tanítványnak nagyon boldog az örvendezése. Milyen jó, hogy „áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében” és a mennyben mennyi minden történik és milyen jellemzők vannak: dicsőség, békesség.

Lehet, hogy majd a földön is lehet dicsőség, békesség? Még egy koronavírussal időszakban is, amikor még az Isten népe is – én is ilyen vagyok, hadd mondjam nektek – inkább szabadításért könyörgünk, inkább megoldást kérünk? Vagy úgy őszintén, talán sírva is, elkeseregjük az Úrnak, ami a szívünkben van, mert nem könnyűek a hétköznapok. De virágvasárnap öröme az Úrban azt hirdeti számunkra ma is: ha órá nézünk, akkor még a kesergésünk is más formában hangozhat akár imádságban is.

Virágvasárnap öröme az Úrban – ez tehát az első fontos gondolat. A zsidóság számára ez a nap nem volt ünnepnap. A megelőző nap volt fontos, a szombat, és ünnepre készültek, hiszen a páska ünnepnek a megelőző napjai között volt ez. Nekünk az Úr napja lett, amit mi vasárnapnak mondunk, de én szeretem inkább így kiemelni, ha csak lehet, hogy úrnapija, hogy emlékeztessen arra, hogy mi is történt húsvétkor: feltámadt az Úr.

Virágvasárnap, hétköznap, de mégis üdvtörténeti esemény történik. Ami ekkor történt, ez része annak, ami aztán majd a nagypénteki, nagyszombati, húsvéti eseményekben is beteljesedik. Ami Jézussal történik, nekünk mindig üdvtörténet. Az ígéret Messiása, a dicsőséges Király, a zsidók királya, de a föld királya Jeruzsálembé érkezik, vonul be, hogy látszólag vesztes legyen majd, hogy látszólag ő legyen az, aki biztos, hogy nem győzhetett, hiszen kivégzik a kereszten, még az Isten is elhagyja, teljes pusztulás, vége mindennek. És mégis pontosan így aratja a győzelmet, így viszi végbe a megváltó művet, a szabadítást ez a király.

Bevonul tehát Jeruzsálembé. Hogyan? Szamáron, alázatosan. Én hallgathattam a gyermek-istentiszteletet is egy órával ezelőtt, és annyira hálás voltam, hogy ott is a gyermekek hallhattak a mai történet üzenetéről. Ha meg ott vagytok esetleg most is a szülőkkel, nagyszülőkkel együtt az online istentiszteleten, akkor továbbra is hallgathatjátok az Úr szavát ti is, gyerekek. Alázatosan vonul be, mégis dicsőségesen. Dicsőség a mennyben, a magasságban! – hallottuk. És dicsőség van a földön is, mert a Messiáskirályt dicsőítő ének hangzik. Ünnepi örömmel imádják, énekelnek a tanítványok. Jézus azt mondta: ha ők elhallgatnának, akkor a kövek kiáltanának. Annyira fontos volt ennek az eseménynek az ünnepi, örvendétes, dicsőséges jellege, hogyha elhallgattak volna a tanítványok, akkor a kövek kiáltanak, azok énekelnek. Látszik tehát, hogy Jézus most már nem akar titokban maradni. Ami most történik, ennek jelentősége van Jézus szerint is.

A 118. Zsoltárból idéz – ahogy jeleztem már – a tanítványok serege. Most nem olvassuk föl a 118. Zsoltárt, ha van időtök – szomorú azt mondani, hogy biztos, hogy van időtök, mert nem nagyon lehet kimenni –, de ha van időtök, olvassátok el akár a családdal együtt azt a zsoltárt. Majd látjátok, hogy mennyire valóság-

gal és mennyire személyesen teljesedik be az ígéret. Viszont a figyelmet szeretném fölhívni, hogy amikor majd azt olvassuk a zsoltárban, hogy imádkozik a zsoltáros a szabadításért, ez az a bizonyos Hozsánna. Hosianna – Szabadíts meg! Szabadíts meg, kérlek! Szabadíts meg most. Énekkarunk szolgálatában a legelején, mielőtt a lelkipásztor feljött volna a szószerkekre az igehirdetésre, már megszólalt az ige, az orgonakísérettel szólta a Hozsánna, dicsőítő ének. Áldott a Király! – hallhattátok. Szabadíts meg! Szabadíts meg most!

Nem feltűnő számotokra --mert nekem az lett –, érdekes, hogy a tanítványok serege a Lukács leírása szerint ezt most nem mondja. Annyit mond csak: „Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!” Máténál benne lenne. De a Szentlélek Lukáccsal ezt nem íratta le. Nekem feltűnően, megdöbbenően érdekes lett ez.

Már csak azért is, mert amikor kiderült, hogy ezen az úrnapián az Úr rajtam keresztül akar majd szólni az igehirdetés üzenetében, én már előre örültem, hogy jó lesz majd nekem magamnak is virágvasárnap prédikálni meg rá készülni, mert nekem ez az ének – amit egyébként én is énekeltem a kórossal –, ott volt egyből a fülemben, a Hozsánna. Szabadítsd meg! De jó lesz majd erről beszélni, hogy virágvasárnap bátorít az Úr bennünket, hogy igen, nagy bajok vannak, szomorúak vagyunk, a gyermekek is talán, de van kihez kiáltani szabadításért nekünk. Hozsánna – Szabadíts meg most! Az Úr megteheti, ha akarja, hogy megtalálják az ellenszerét ennek a vírusnak, akár ma is. Hát ő bármit megtehet! Felhasználhatja az embereket, az orvosokat, a kutatókat. Ezt még kérhetjük is.

Tényleg, hadd mondjam nektek, hogy elkezdte a szívemet betölteni ennek az öröme, hogy: – Micsoda ajándék, Uram, hogy arról lehet majd prédikálni, hogy van kihez kiáltani! És ez micsoda kincs, hiszen az Urat még nem ismerők is, akik lehet, hogy úgy hallhatjátok most is az igehirdetést, hogy tudjátok magatok is, hogy ti még nem vagytok az Úr követői, csak érdeklődtök. Vagy azért hallgatjátok most, mert azért csak jó lenne a nehézségek között valami bátorítást hallani. Biztos, hogy ti is örülnétek, ha most akkor ezen lenne a hangsúly, hogy van kihez menni ma is, van kitől szabadítást, bocsánatot kérni.

Csak hogy a Lukács leírásában a Szentlélek nem a Hozsánna-t akarta kiemelni. Nem az tehát, ami a tanítványok kérése lehetne – a miénk is –, az őszinte bizalomból, reménységből fakadó óhajlás, vágy – Szabadíts meg, Uram! –, hanem annyira az Úr személyén van a hangsúly, hogy most még a szabadításért sem akarunk imádkozni. Mi az Urat akarjuk áldani, mert ennyire rá figyelünk. Ez egy nagyon érdekes üzenet lehet nekünk most valóban, ezekben a napokban, hetekben és valószínű hónapokban, hogy a hétköznapok nem is olyan könnyűek, és lehet, hogy egyre nehezebbek lesznek, ahogy egyébként Jézusnak is a hétköznapok ott a passió hetében nem könnyűebbek lettek, hanem nehezebbek. De számunkra az Úr azt emeli ki, hogy – ha igaz mindaz, amiről virágvasárnap üdvtörténeti eseménye szól – a királyok Királya, Messiáskirály jön Jeruzsálembe, hogy vesztes legyen és így győzzön, így végezze el a szabadítást. De nemcsak a földi életre nézve, hanem örökkévalóságra tekintve, hogy ne kelljen elveszni, elkárhozni az elveszett bűnösnek, hanem megismerhesse Jézusban a Szabadítót, örök élete legyen és a földön is, a földön élve ezzel az Úrral való boldog közösségben.

ÁLDOTT A KIRÁLY, AKI JÖN AZ ÚR NEVÉBEN

A lelkiekre gondolva, nekem még az is eszembe jutott – a történet miatt is egyébként –, hogy igen, szabadításért könyörögni, vagy amiről sok egyházi ember is még a bajok elején is már a médiában szólt, hogy ezek a nehéz napok lehet, hogy áldássá lehetnek. Sőt, ők így mondták, hogy biztos – én is vallom ezt most is. Az Isten népének mindenképpen a próbák ideje mindig áldásul akar lenni. Akkor tehát virágvasárnap (Szabadíts meg most!) lehetne kérni, hogy: – Segíts, Uram, hogy tényleg áldás lehessen az életem, áldássá váljon számomra ez a mostani helyzet. Akkor is, ha egyedül vagyok, akkor is, ha a családdal. Vagy hogyan lehetünk hívó emberekként áldássá azok számára, akik még nem ismerik az Urat? Lehet, hogy nem találkozhatunk annyit velük, a szeretteinkhez nem mehetünk oda talán, mert féltjük őket, de még nem járnak hitben. Most csak imádkozni tudunk értük. – Uram, segíts, hogy áldássá lehessünk! – ezt is lehet kérni. – Szabadíts meg most! Segíts meg most, Uram, hogy a földön áldás lehessen az életünk!

Ezt azért akartam kiemelni, mert halljuk ezt a szót, hogy áldott. És a Bibliában nagyon sokszor szerepel, hogy áldott az Istenben bízó. Áldott, áldás. Egymásnak is. Az Úr adjon áldást neked. Általában, amikor azt mondjuk, hogy 'Áldás, békesség!' nem arra szoktunk gondolni, hogy: áldott legyen az Úr! Inkább arra, hogy: az Úr áldjon meg téged ma is, adjon békességet neked!

Az áldással kapcsolatban, az áldott léttel kapcsolatban az ige miatt kiemelem, hogy még a ránk vonatkozó üzenetben is most az Úr személyén hadd legyen a hangsúly.

Honnan van az áldás az Isten népén is? Hogyan lehet áldássá az Isten népe? Hogyan lehet áldott a hívó ember, és a hívó emberen keresztül, Isten népén keresztül akár még a nem hívó is tapasztalhat áldásokat? A Biblia alapján tudjuk ezt. Ez honnan van? Hát Istentől.

Itt is olvastuk, a megelőző versben így volt: „a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdte dicsérni az Istent fennszóval mindazokért a csodákért, amelyeket láttak”. Jézus tette a csodákat, de tudták a tanítványok is, hogy ezek Isten csodái. Láthatták, átélhették őket. A közvetlenül megelőző csoda talán a vak meggyógyítása Jerikóban, Bartimeusé. De nagyon fontos volt számukra Lázár feltámasztása csodája. Akik Jeruzsálemből jöttek visszafele Jézus elé, azok biztos, hogy szintén hallottak erről. Nagy híre lett annak, hogy föltámadt Lázár. A főpapok, a vezérek, Izrael lelki vezetői ezért is akarták Jézust, sőt még Lázárt is megölni, mert nagy csodákat tett az Isten Jézus által és ennek híre ment.

Illetve azt olvassuk, hogy: az a Király legyen áldott, aki az Úr nevében jön. Honnan van az áldás? Istentől. Az áldás: Isten szól, kijelenti, mond valamit és azt meg is cselekszi. Rengeteg ígére lehet gondolni.

Hadd kérdezzem meg, hogy ki az a Biblia lapjain, leírása szerint, akit legelőször áldott meg Isten? Ki az, akit legelőször úgy mutat be a Szentírás, mint akit Isten megáldott? Mint aki emiatt áldott lehetett, ki az? Ha ott vannak a gyermekek most a családban, akkor hadd kérjem a szülőket, hogy hagyjátok, hogy ők hadd mondják először. Hogy vajon ki az, akit legelőször megáldott Isten? Ha 'á' betűre gondoltok... Ábrahám? Vagy Ádám? Nem. Úgy megdöbbenett engem is a készüléknél, hogy Isten legelőször kit is áldott meg? Nem is kit, hanem mit? A Mózes 1. könyve 1. részében a világ teremtése története leírásában azt olvassuk a 22. vers-

ben: „És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön.” A vízi állatokat és a madarakat áldotta meg az Úr először.

Azután természetesen Ádámot és Évát is megáldotta az Úr, nekik is mondta, hogy szaporodjatok, sokasodjatok. Ez annyira így van, hogy utána, amikor bejött a bűneset – emlékeztek –, Istennek nemhogy áldást kell mondania, hanem átkot kell mondania. Isten azt mondja, hogy átkozott. És mégis a bűneset után azt olvassuk, hogy ez nem szüntette meg azt, hogy Isten akkor is áldhat. Az ő kegyelme, szeretete látszik abban, hogy a bűneset utáni átokvolt miatt is. Azért vannak betegségek is egyébként, azért lehet koronavírus, mert a bűnesetben mi elfordultunk az Úrtól és a bűn egyik következménye az lett, hogy még a természet is megromlott. Még az állatok is szenvednek amiatt, hogy mi vétkeztünk az Úr ellen. De az áldás Istentől jön akkor is. Az Úrral való közösségben.

Honnan jön az áldás? Kin van a hangsúly virágvasárnap üzenetében is? Az Úron, Istenen, aki adja. És ez annyira így van, ezt nem szabad kihagyni, mert különben nem értjük meg a virágvasárnap örömét sem, hogy Isten az áldást az övéinek a vele való közösségben még akkor is adja, adhatja, amikor rossz dolgok történnek. Izsáktól jogtalanul, igazságtalanul elveszik a kutakat, amiket ő ás ki, aztán mégis az ellenségei vezetői odamennek hozzá és azt mondják, az ellenség vezetői mondják Izsáknak, hogy: te az Úr áldott embere vagy. A rosszból is Isten áldást hozott ki. Vagy gondoljunk az Újszövetségben Pálra. Tövis adatott a testembe, a Sátán angyala – ugye milyen szörnyű kifejezés: a Sátán angyala – és Pál számára mégis áldás lett, mert Isten kegyelmes volt. Ráadásul – emlékeztek – ott mondta az Úr így: „Elég néked az én kegyelmem.” Mert az Istennel való közösségben az ő kegyelmes, szeretete miatt az elveszett bűnös Ábrahám is áldott ember lehet. És Ábrahámnál látjuk a történetekben, hogy: „a te utódodban...” – a te magodban a Károli fordítás szerint – „...megáldatnak a föld minden nemzetségei”. Kiről beszél tehát az áldás? Honnan az áldás? Istenről, Istennél. A történetünkben is ott van ez.

De tovább kell menni és ez a másik jellemző, hogy az Istentől a vele való közösségben az áldás, az áldott létünk nekünk is Jézusban adatik. Hadd mondjam számotokra, hogy ez lett az egyik legnagyobb örömezenet nekem az egész történet hangsúlyai miatt. Az Istentől jövő áldás Jézusban. Az Efézusi levél 1. részében olvassuk a 3. versben, ott Istenre vonatkoztatva, az Atyára: „aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban”. Vagy amikor az ígéretek, az áldásígéretek kapcsán is azt mondja a Korinthusi 2. levél 1. rész 20. versében az Úr Lelke az apostolon keresztül, hogy: „mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk”. Honnan az áldás? Az Úr személyére koncentrál a tanítványi sereg minden tagja. Akik ott szívből énekelték a 118. Zsoltárt, mert szerették Jézust, azok azt hirdették meg, hogy beteljesedett ez az ígélet, ott van Jézus, őbenne.

Mi történt Jézussal? Miért ment be Jeruzsálembe? Hogy az átkot magára vegye. A Galata levélben mondja Pál – emlékeztek – a 3. részben, hogy őt átokká tette az Isten. Magára vette a bűnt, magára vette az örökkévalóságra vonatkozó elveszett voltunknak minden nyavalyáját, meg a földi életünkre vonatkozóan a betegséget, mindent átvállalt az Úr Jézus, amikor elvégezte a megváltó művet. Ő ezért jön

ÁLDOTT A KIRÁLY, AKI JÖN AZ ÚR NEVÉBEN

Jeruzsálemben, ezért vonul be. Tényleg olyan beszédes lett nekem: az átkot átvette Jézus, hogy a benne bízók, a hozzá megtérők, az elveszett bűnös áldott lehessen.

Ugye érzitek, hogy nem is kell mondani szinte a Hozsánát, a szabadítást ebben a gondolatkörben, mert ott van az Úr, a szabadító. Mi nem a szabadításért könyörgünk most, nem ezen van a hangsúly. Tehetjük, ez nem kérdés, de nem ezen van a hangsúly, hanem a szabadító Úron. Nem az ígéreten van a hangsúly, hanem az ígéretet adó Úron, és nem az áldáson van a hangsúly, hanem az áldást adó Úron.

A tanítványokról így íratja le az Úr Lelke Lukáccsal: „mindazokért a csodákért”. A Károli – megnéztem az eredeti Károli szöveget – úgy fordította a csodákat, hogy „isteni erőkért”. Ott ez a szó van, ami az erőt jelenti, de Károli is ott hozzátette, hogy az „isteni erőkért”, amik a csodák. Mindazokért a csodákért magasztalták Istent, Jézust, amit addig láttak. De hát a java még ezután jött! Micsoda csodákat vitt végbe Jézus, micsoda áldások sokaknak! Ezért biztos, hogy voltak ott a Jézust követő sokaságban a tanítványok között, akiknek a családtagjai közül valakit Jézus meggyógyított. Csodákat tett Jézus, de a java még hátra van. Mindaz, amiről szoltunk az Úr Jézussal kapcsolatban, az ő elvégeztetett megváltó művére gondoljunk.

Viszont mi virágvasárnap ünnepén most ünnepelünk, most vagyunk itt. Nekünk is elmondható, hogy a java még hátra van. Most a java még hátra van a koronavírus sokféle nyavalyájának? A java még hátra van annak, hogy mennyi keserűség lesz, meg lehet, hogy egyre rosszabb lesz a helyzet? Nem. Az igei üzenetben azt mondja az Úr nekünk: a java még hátra van az Isten csodáinak, az áldásainak – akár a rosszon keresztül is –, amit Jézusban akar adni. Gondoljuk el, ezeket mi tudjuk. Én azt gondolom, ezeket az igazságokat ti is ismeritek, hogy Jézusban az áldás. De akkor ebben a mai, mostani helyzetben, nehéz időszakban is ezek szerint bármi, ami történik velünk, azért történik, hogy az Úr Jézussal való közösségünket erősítse Isten. Akkor is, ha minden jó lesz és minden sikeres lesz, akkor is, ha nem. Mert az Úrral való közösség boldog öröme átélésén van a hangsúly a virágvasárnap üzenet szerint számunkra.

Aki ezt átéli, én hiszem, hogy ti is átélhetitek ezt, ezért is szól az ő szava most, számomra is a készüléknél olyan bátorító lett ez az egyszerű igazság: áldott, aki jön, a Király, az Úrnak nevében – most az ősi szöveg szórendje szerint mondtam. „Áldott, aki jön, az eljövendő, a Király, az Úrnak nevében. Békesség a mennyben, dicsőség a magasságban!” Mit csinál tehát az Úr szabadítását, az Isten áldását Jézusban átélő hívő ember, Isten népe? Áldást mond. De most már nem annak örül, amit én kaptam, mi kaptunk, hanem az Úrnak, akitől kaptuk. Ő az áldott. És a Bibliában sok helyen van ilyen igazság – lásd a 118. Zsoltárban is –, a Zsoltárok könyvében nagyon sokszor. Énekeltük is a 135. Zsoltárt az énekeskönyvünkéből: *Áldjátok az Úr nevét!*

Az 'áldani' szó, az 'áldott', az Újszövetség ősi nyelvén: jót mondani, valakiről jót mondani. Szinonimái lettek annak, hogy: magasztal, hálát ad, dicsér, áld. Mert az Úr személyére figyel, az Úr személyében látja a szabadítását, az életének, a földi életének is minden megoldását is, ha kell. Ezért szoktunk mi is – ahogy a Bibliában sok helyen olvasható – étkezés előtt áldást mondani, hálát adni. Emlékeztek, Jézus maga is az ötezer ember megvendéglésénél, amikor fogta az öt kenyeret

és a két halat, akkor először, mielőtt bármi tenne, nagy csodát, először ő is feltekint az égre, az Atyára gondol és hálát ad. Áldást mond. Vagy gondoljunk Jóbra. Mikor mondta ki Jób, hogy áldott az Úr? Akkor, amikor minden helyreállt? A könyv végén olvassuk? Nem. Jób példája, ahogy az Újszövetségben is sok példa lehetne egyébként nekünk, pontosan azt mutatja, hogy az 'áldott az Úr', az Isten áldott voltának a magasztalása Jóbnak akkor jött a szájára, a szívébe, amikor közben sírt, gyászolt, tragédia történt az életében, sírva kellett valószínű kimondania, hogy „Az Úr adta, az Úr vette el.”, de mégis azt mondta: „Áldott legyen az Úrnak neve!” Mert Jób is hitte azt – ő a pátriarkák idején élt –, Jób hitte azt, hogy Istentől áldás jön akkor is, ha valami nagy tragédia van az életünkben. „Áldott legyen az Úrnak neve!”

Nem kell a Hozsánna a történetben a lukácsi leírásban, nem kell a Hozsánna, mert ott van az áldott, az eljövendő, a Király, aki maga Szabadító, maga Megtartó. Jób számára is azt lett.

A mennyben dicsőség, öröm, békesség, és lehet, hogy a földön a virágvasárnapi, hétköznapi események is, a földön persze ünnepre készültek, de azért nem volt könnyű a hétköznapijuk, mert a rómaiak uralma volt. Egyébként sokan Jézustól azt várták, hogy szabadítsa meg őket a rómaiaktól. Talán még Heródestől is, a királytól, mert nem volt annyira hívó királyuk. De ott volt Jézus, és a Jézussal való közösségben a tanítvány, a tanítványok serege tapasztalja, hogy: itt van az áldott Király, itt van az Úr, velem van az Isten. „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” És hogy is folytatódik? „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Halljátok ebben az igében is: Jézussal együtt mindent. Áldott az Úr, áldott Jézus. A földön élő tanítványok a békességet, a dicsőséget akármilyen nehéz körülmény között is az Úrral való közösségben tapasztalják.

Hadd kérdezze meg az Úr tőled is: számodra szívből jöhet most esetleg tényleg ez, hogy áldott az Úr? Lehet, hogy úgy ültetek le a laptop elé, hogy – Uram, vigasztalj, mert szomorú dolog történt. Könyörülj rajtam, Uram! És ez is fontos, de az Úr az ő vigasztalását úgy akarja adni, hogy önmagára mutat.

Nekem annyira megrendítően örömteli volt arra gondolni a készülés során itt, hogy a lator, aki ott függ a társával együtt a kereszten, ő még az állam által is átkozottnak lett nyilvánítva. Függ a kereszten és mégis megismerheti az Úr Jézust. És a lator is a Messiáskirály ismerte föl. Őneki már a földi életéből nem volt sok, ő már a földi életében nem lehetett áldott, áldást kapó. De mit is mondott neki Jézus? Neked most már ez a fontos: „Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.” Tehát a lator számára is nem azon volt a hangsúly, hogy majd mit kapsz tőlem a paradicsomban, hanem, hogy majd velem leszel. Vele lenni. Még a latornak is.

Amikor én is a hírekben olvasom, hallgatom, hogy mennyi haláleset van Olaszországban, Spanyolországban, Amerikában és nálunk is milyen sok van. Olyan furcsa erre gondolni, hogy hála az Úrnak, hogy nálunk csak ennyi van. De ha belegondoltok, egy ember halála is szörnyű, hiszen egy család elveszíti az idős szeretteit, a dédit vagy a nagyit. Engem megterhelt lelkileg, hogy: – Rengeteg haláleset, Uram. És annyira bátorító lett a Józsué könyvét, ahogy kezdtük olvasni, ha

ÁLDOTT A KIRÁLY, AKI JÖN AZ ÚR NEVÉBEN

olvastátok is a Károliból. Hadd mondjam, a Károliban volt itt inkább hangsúlyosabb az üzenet, mikor azt mondja, hogy: „És lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után...” – valami elkezdődött. Engem ez úgy megnyugtató: – Köszönöm, Uram, hogy akármennyire is sok a haláleset, és biztos, hogy a tieid közül is vannak, akik meghalnak ott a távoli országokban is, hívó embereket is elveszítünk a vírus miatt, de köszönöm, Uram, hogy minden egyes haláleset mégiscsak hozzá kapcsolódik. Mózes, az Úr szolgája meghalt, de folytatódik az üdvtörténet. És amikor hívó ember hal meg, boldog a meghalása és folytatódik az üdvtörténet.

És ez a reggel volt az, amikor aztán megkaptam én is a hírért annak, hogy Draskóczy Laci bácsit, Draskóczy László testvérünket hazahívta az Úr. Engem is készített az Úr a halálhírére. Ő is az Úr szolgája volt. És az Úr engem személy szerint vigasztalt, és tudom, hogy sokaknak a gyülekezetben, akik megkapták a hírt és olvasták a Józsué könyvét, vigasztalás lehetett. Csak jelzem nektek, hogy aznap a Lukács evangéliumában a feltámadással kapcsolatban hallottuk a tanítást. Nekem személy szerint Laci bácsi elvesztése nagyon fájó, mert nagyon szerettem őt, ahogy ti is, és az Úr készített, mikor jön a halálhír, akkor mondhattam, hogy: áldott az Úr. Akkor már ennek az igei üzenetnek a bátorítása nekem szólt, és olyan jó volt szívből mondani ezt, hogy: áldott az Úr. És a családnak is hiszem, hogy ez van a szívében most is. Mert az Úr áldott. Még akkor is, ha valami visszavonhatatlanul történik a földi életben, mert meghal a szerettünk. De az Úr akkor is Úr.

Még egyetlen dolgot emelek ki Jézusra vonatkozóan. Mert azt mondja tehát: áldott az eljövendő, „áldott, aki jó”. Halljátok? Eljövendő – aki jön. Számunkra szintén Jézus eljövendő is. Az utolsó idők jeleinek ismerjük el a Biblia alapján azokat az eseményeket is, amik ma történnek. Az 1. század hívői is tapasztaltak vírusokat, haláleseteket, háborúkat, olvastuk éppen Lukácsnál, de mi is az utolsó időkben élünk. Ha Jézus most jönne el, ma jönne el, akkor mi lennénk az utolsó nemzedék. Az utolsó idők jeleit látjuk a sokféle bajban. Tehát minket – akik az Urat ismerjük – még ezek a bajok is arra emlékeztetnek, hogy közel az Úr. Nem megijedni kell nekünk, hanem közel az Úr. De amit szeretnék kiemelni most az üzenet szempontjából is, hogy még a nem hívők is, a hitben még nem járók is tehát, ma is megismerhetik ezt az Urat. Még ma is tart a kegyelem ideje. Az utolsó idők jelei azt hirdetik: még meg lehet az Úrhoz térni.

Olyan szomorú volt látni, hogy a farizeusok milyen keményszívűek: „Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat!” Nem Úr. Mester. Ők nem mondták, hogy király. Valószínűnek tartom, hogy ők nem is énekelték ezt az éneket. Ők keményszívűek, ők utálják Jézust, nekik nem kell Jézus. De azért emlékeztek, hogy egy farizeus biztos, hogy volt később, aki megtért. Úgy hívták, hogy Saul vagy Pál. Ő is farizeus volt. Ő akkor már élt, fiatal ember volt. De csak megtért ő is.

Mert az utolsó idők jelei számunkra azt hirdetik, hogy az áldott Úr bennünket áldássá tehet még azok számára is, akik lehet, hogy keményszívűek, akik még mindig elutasítóak, akiknek csak addig kell az Isten vagy Jézus, az egyház, amíg a bajban segít, aztán hagyjon békén. – Dehogy kell nekem Istentől békesség tovább! Maradjon a béke meg a dicsőség a mennyben, az rá tartozik. Én a földön akarok boldog lenni, csak Isten nélkül – ilyen a kemény szív. De még mindig odaérhet az Úrhoz. Az Úr Jézus az eljövendő. Az utolsó idők jelei bennünket abban

erősítenek, hogy közel van, ma is jöhet és abban is erősítenek, hogy ez az Úr ma is még itt a földön megtalálható, megismerhető.

Így a végére hadd legyen úgy személyessé az üzenet, hogy akkor számodra, aki lehet, hogy orvos vagy, vagy ápoló és nektek biztos, hogy rengeteg feladatotok van, talán még pihenni sincs igazán idő. Az is lehet, hogy még ezt az istentiszteletet is meghallgatni, ezen részt venni online módon, nem is olyan egyszerű, mert rengeteg a munka. Vagy a pedagógusok, a diákok, a rendfenntartásban dolgozók, az autóbusz-vezetők meg a többiek. Vannak olyanok, akik rengeteget dolgoznak most, a kereskedelemben is, halljuk a hírekből. De olyan is van, aki meg elveszítette a munkáját. Vagy lehet, hogy orvos vagy, csak nem engedik, hogy bemenj a kórházba, mert 65 év fölöttiként nem akarják, mert védeni akarnak, pedig te hívó emberként mennél.

Egy csomó helyzet van, ami miatt mi szembesülünk azzal, hogy nem is olyan könnyű. Rengeteg munka vagy munkanélküliség. Az egyedüllét terhe. Egyedül se jó otthon lenni, de az se biztos, hogy a családdal jó folyamatosan mindig együtt lenni. A férj, feleség, a gyermekek, nagyszülők kapcsolatban hosszútűrésre, béketűrésre van szükség. És ott van a betegség. A jövő kérdése. Az ígében hallottuk, de mindezek áldássá lehetnek.

A baj is áldássá lehet – de tovább itt az igei gondolat – azért is, mert áldott az Úr. Az Úr szava benneteket is arra a boldog örvendezésre akar bátorítani, amit itt a tanítványi sereg átélt. Boldogok voltak, mert ott volt Jézus, magasztalták Istent, énekelték a 118. Zsoltárt és ez az öröm látszott rajtuk. Az életüket később sok minden befolyásolta még, de akik Jézus tanítványai voltak, utána még boldogabbak lettek. Mi is ilyenek vagyunk. Eddig is jó volt az Úrral, a java még hátra van.

Bármilyen földi helyzetben is vagyunk, mi az Úrral közösségben lehetünk boldogan, bízhatunk, remélhetünk. És így hangozhat a 'Szabadíts meg most, Uram!' kérés is akár a szánkról, mert tudjuk, hogy áldott az Úr és így tehetünk bizonyosságot az életünkkel meg a szavunkkal is. Milyen nagy ajándék, hogy amit mi a földön teszünk, földön tehetünk, áldjuk az Urat, még az örökkévalóságban is ugyanezt tehetjük majd. A hitben elhunyt szeretteink már elkezdtek ezt. Ha Jézus eljön, kiteljesedik: az örökkévalóságban is ezt az Urat fogjuk áldani.

Áldott legyen az Úr! – imádságban is mondjuk el ezt most neki.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, magasztalunk téged, hogy te az Úr Jézusban jelentetted ki magadat, ő a Messiáskirály, a Szabadító, a Megtartó. És imádunk téged, hogy ő az áldott, akiben te is, mint mennyei Atyánk áldott vagy a Szentlélekkel együtt közösségben.

Hódolunk előtted, hogy ez független attól, hogy milyen helyzetben vagyunk mi itt a földön. És köszönjük, hogy bennünket is most abban bátorítottál vagy vigasztaltál, hogyha rád tekintünk, a te áldott voltod számunkra is áldást, megoldást jelent.

Magasztalunk téged, hogy rád bízhatjuk magunkat is, házastársunkat, gyermekeinket, szüleinket, nagyszüleinket, dédszüleinket, unokáinkat, dédunokáinkat a családból. Köszönjük, hogy terád bízhatjuk azokat, akik segíteni akarnak a nagy

ÁLDOTT A KIRÁLY, AKI JÖN AZ ÚR NEVÉBEN

bajban, az ápolásban, a gyógyításban vagy akikről megemlékezhattünk, hogy mennyi munkájuk van most a baj miatt. Világi vezetőinket is, miniszterelnökünket, az államfőt, a parlamentben a képviselőket, akik döntéseket hoznak; meg azoknak a személyét, akik minden nap találkoznak, hogy fontos döntéseket hoznak, úgy hozzuk eléd, áldjad meg, Urunk, akkor is, ha nem ismernek téged.

És könyörülj meg a sok gyászolón, a gyászoló családokon, akiknek a szereteteik kórházakba kerültek súlyos állapotban. Köszönjük, hogy mi az egész világra is gondolhatunk most. De mi szeretnénk a magyarokra különösen is, külföldön élve is, határainkon túl is. Urunk, a bajban hadd legyen áldássá számunkra ez is, hogy mint magyar nép is, magyar emberek közelebb kerülnek egymáshoz.

Hadd kérjük most is, hogy a kárpátaljaiakra úgy is gondolj, hogy a háborúnak vess véget. Olyan sok ott is a baj, mint mindenütt máshol, de nekik még ezzel is küzdeni kell. A nyelvtörvény miatt is milyen szomorúak vagyunk. Urunk, mi szabadításodért könyörgünk, ezért.

És kérünk téged, hogy a hétköznapiakban, amikor együtt van a család, minden nehézség ellenére is mégis hadd éljük át azt, hogy áldássá leszünk egymás számára és áldottak vagyunk tetőled.

Köszönjük, hogy el is csendesedhetünk így.

Áldd meg, Urunk, a gyülekezetünket. Vigasztald a gyászolóinkat.

És kérünk, hadd lehessünk áldássá a hitben még nem járók számára is, akik között vagyunk, akikkel találkozhatunk ezekben a napokban is.

Az Úr Jézusért hallgasd meg könyörgésünket, fogadd kedvesen hálaadásunkat, Atyánk.

Ámen.

398. ének

1. Úr lesz a Jézus mindenütt, Hol csak a napnak fénye süt,
Úr lesz a messze tengerig, Hol a hold nem fogy s nem telik.

2. Őneki mondjunk hó imát, Díszítsük azzal homlokát,
Jó illat légyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek,
Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje;
Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.